

Chicago. Een van de meest prominente financiële centra ter wereld en van oudsher een walhalla voor optiehandelaren. Ook voor Nederlanders. *Chicago is traders capital of the world*, zegt Rob Defares, ooit optiehandelaar toen het Damrak nog vloerhandel kende. Nu is Defares een van de eigenaren van het Amsterdamse IMC. Dit beurshandelsbedrijf maakte net als concurrent Optiver vanaf 2000 een succesvolle opmars in de Amerikaanse miljoenenstad.

Op de twee grote beurzen van Chicago gaat de overgang naar elektronische handel verrassend traag. In 2004 zei Defares dat de vloerhandel binnen vijf jaar verdwenen zou zijn. Dat is niet gebeurd. De beurzen in Chicago zijn zo'n beetje de laatste serieuze ter wereld waar handelaren schreeuwend en met handgebaren orders doorgeven in de 'pit'.

Ook het sterk geautomatiseerde IMC heeft vloerhandelaren rondlopen op de Chicago Boards Options Exchange (CBOE). Hier wordt gehandeld in opties op duizenden aandelen, in indexopties en in *exchange traded funds* (etf's). De fysieke handel maakt het bundelen van orders mogelijk waar market makers en brokers op kunnen verdienen. Optiver-directeur Sebastiaan Koeling zegt op zijn kantoor in Chicago: "De vloer blijft voorlopig nog wel even bestaan. Wij staan er op dit moment niet, maar we kijken er wel weer naar."

AANTREKKINGSKRACHT

De aantrekkingskracht van Chicago op beurshandelaren valt historisch te verklaren. De grootste grondstoffenbeurs van de wereld – aan de overkant van de optiebeurs – is sinds jaar en dag in Chicago gevestigd.

"Het zijn de boerenbedrijven hier in het Midwesten waar het allemaal vandaan komt", zegt John Richards, inwoner van de stad en eigenaar van de vrijwel volledig geautomatiseerde handelsfirma Webster Capital die gespecialiseerd is in optiecontracten op grondstoffen.

Op het historische gebouw van de Chicago Board of Trade staat een standbeeld van Ceres, de Romeinse godin van het graan. Nog altijd wordt hier op een vloer gehandeld in futures en opties op landbouwproducten, metalen, valuta en obligaties.

Onder het dak krioelt het nog van de beurshandelaren in felgekleurde jasjes, al zijn dat er steeds minder. De Nederlander Frank Hinrichs (37) is een van de laatsten der Mohikanen op de grondstoffenbeurs. Hij staat voor de Britse market maker Mako Group in de pit voor de handel in optiecontracten op sojabonen, na maïs het meest verhandeld op de grondstoffenbeurs in Chicago. Hinrichs moet zelf grinniken om het ouderwetse karakter van zijn werk. "Voor de handelaren in grondstoffen is het weerbericht nog altijd een belangrijke bron van informatie", zegt de handelaar. Het weer en de seizoenen zijn van grote invloed op de verdiensten van veel handelaren in Chicago, of ze nu achter een computer zitten of op de vloer staan. De droogte heeft de handel afgelopen zomer sterk opgedreven en dat is gunstig voor professionele handelaren en market makers. Maar in december is het stil, zegt Hinrichs,

DE BEURZEN IN CHICAGO ZIJN ZO'N BEETJE DE LAATSTE SERIEUZE PLATFORMEN WAAR HET KRIOELT VAN DE HANDELAREN IN FELGEKLEURDE JASJES

die ooit voor het Nederlandse Saen Options in Chicago begon. In het najaar is in de VS alles geoogst en wordt beduidend minder gehandeld. "De mensen die hier nu zitten, hebben een slecht huwelijk", zegt de goedgebekte Nederlander.

VERDIENSTEN

De verdiensten zijn sowieso minder geworden omdat de spreads – het verschil tussen bied- en laatkoersen – krappert zijn geworden. Veel handelaren denken likkebaardend terug aan de tijd dat er een enorm gat gaapte tussen bied- en laatkoersen. Hiermee verdienen ze jarenlang, ook in Nederland, vrij eenvoudig veel geld.

Dat de spreads krappert worden, is deels het gevolg van het elektronische systeem dat veel beursbedrijven op de grondstoffenbeurs gebruiken. Ongeveer 80 procent van de orders wordt inmiddels elektronisch verwerkt.

Voor Hinrichs komt er nog altijd papier aan te pas. Hinrichs laat een orderbriefje zien met zijn eigen naam erop geprint en een laagje carbonpapier eronder voor een afdruk. "Ik doe gemiddeld nog

Sebastiaan Koeling